

[Haustrup Clemmensen.]

men vi må som sagt undlade at stemme vedrørende de ændringsforslag, der er stillet.

Ømann: Den afvikling af varelager nedskrivningerne, som oprindeligt var foreslået af regeringen, ville jo virke rimelig i de fleste tilfælde. Det må imidlertid erkendes, at en afvikling i den foreslåede takt i visse specielle ydertilfælde, nemlig hvor der er tale om relativt store og kostbare lagerbeholdninger, ville bevirke en ret kraftig likviditetsbeskæring og en merbeskatning, som kunne bringe beskæftigelsen i den pågældende virksomhed i fare. Det har ikke været muligt i denne situation at opstille et apparat, der kunne sondre imellem de virksomheder, der ville have et virkeligt besvær med afviklingen, og de virksomheder, som uden vanskeligheder ville kunne klare en afvikling over de foreslåede 5-6 år.

Mit parti kan derfor tiltræde finansministerens ændringsforslag, hvorefter afviklingen af varelagerafskrivningen strækkes over en 10-årig periode, selv om vi ikke har meget tilovers for ideen om at lade de 10 pct. blive stående som en tilladt ekstraordinær lager nedskrivning; men det kan her efter ikke være rimeligt at hævde, at flertallet her i salen forfølger erhvervslivet. Hvis afviklingen af varelager nedskrivningerne og afskrivningerne på bindende kontrakter virkelig var så byrdefuld selv i den foreslåede takt, ja, så måtte man jo tro, hvis man skulle tage højde efter den kampagne, som er iværksat i en masse erhvervstidsskrifter og i pressen, at der her var tale om overordentlig store summer, og det er jo i og for sig overaskende, for vi har jo aldrig tidligere hørt noget om, at der var tale om så store skattebegunstigelser til erhvervslivet. Den afvikling, der er tale om, bliver da heller ikke så voldsom som påpeget, når den fordeles over det åremål, der her er tale om.

Men der er jo en kerne i sagen; der er jo sket det, at man har skabt den ene særordning efter den anden, og det har hele tiden

været én bestemt befolkningsgruppe, nemlig lønmodtagerne, der har måttet finansiere disse særordninger. Der er herigennem sket en skæv fordeling af skattebyrden. Noget sådant kan være forsvarligt i en krisesituation og som en midlertidig foranstaltning; men det er jo gået sådan, at skiftende folketing og regeringer har forsømt at inddrage denne erhvervsstøtte i de fede år, hvor der havde været anledning til konsolidering; det er naturligvis for meget forlangt, at virksomhederne selv skulle have afviklet deres nedskrivninger. Lønmodtagerne måtte jo til sidst reagere mod den skæve byrdefordeling, der var fremkommet ved den ene og den anden foranstaltning; det var det, de gjorde ved valget i efteråret, og de her omhandlede korrektioner er en nødvendig konsekvens af denne vælgertilkendegivelse.

Med hensyn til de oprindeligt foreslåede stramninger af bygningsafskrivningerne på visse områder, hvor reglerne virkede urimeligt, nemlig restafskrivninger på købte ejendomme og ekstraafskrivninger på ejendomme, ja, så har vi ikke villet modsætte os, at det faste afskrivningsudvalg udtaler sig om bygningsafskrivningerne i det hele taget, og at de foreslåede ændringer gennemføres til efteråret på et så tidligt tidspunkt, at ændringerne vil få virkning for skatteåret 1968-69, men jeg må dog finde det urimeligt, når venstre og de konservative i betænkningen har anført, at afskrivningsudvalget også skulle have set på lager nedskrivningerne; jeg kan ikke se, hvilke faktiske forhold det her skulle have taget stilling til.

Jeg skal anbefale lovforslagene til vedtagelse med de af finansministeren stillede ændringsforslag.

Arthur Jacobsen: Vedrørende forslag til lov om ændring af lov om skattefri afskrivninger, hvor anskaffelsessummen for maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der udelukkende benyttes erhvervsmæssigt, fremover vil indgå med halv vægt i den